

שור שנגח את הפרה פרק המישי בבא קמא נה.

עין משפט
נר מצוה

ק א מיי פ"ט מהלכות
כלאים הלכה ה סג
לאון רפא רפב טו"ש ע"ד
סי ר"ל סעף ו:
קא ב ג מיי שס טו"ש ע
שס סעף ז:
קב ד מיי שס הל' ח
טו"ש ע שס סעף א:
קג ה מיי שס הל' ט:

רבינו הגנאל

תרנגול וטווס ופסיוני
כלאים זה בזה. פירוש
בלעו פסיוני, שאל ויבא
שלו תרנגול שאילו
בישרא ואיתי פסיוני. האי
אריך קקיה והאי גוצא
קקיה. אלא מעתה גמלא
טיעא וגמלא פרסא דהאי
אליס קקיה והאי קטין
קקיה הכי נמי דכלאים זה
בזה. פי' שוקיו. רב פפא
אמר הא טענא חדא ביעתא
בשיחלא והא טענא טובא
בשיחלא. פי' אוון בר
טענא חדא ביעתא
ודגרת עליה, ואוון של
יישוב טענא ביצים הרבה
ויולדת אותם, ועוד
ממלאה אשכול שלה
ביצים טובא ויולדת
ודגרת על כולן. הגהיג
בניאא ושיבוטא מהו. פי'
שיבוטא דג גדול כענין
בהמה גדולה ביס.

אמר ר"ל כאן שנה רבי תרנגול טווס ופסיוני כו' מהו דתימא
מין אחד הוא קמ"ט. ואע"ג דלא אשמעי' ממתניתין דליהו
מרי מיני אע"ג דרבו זהדי הדדי ולא שמעינן לאלא דאיסור כלאים
שיך צעופות מ"מ אחי שפיר דהכי קאמר ר"ל כאן שנה רבי
כלומר כיון ששנה רבי דיש כלאים
צעופות א"כ תרנגול טווס ופסיוני
כלאים זה זהו כי מסבירא דנפשי
יש לנו לדעת שאלו המינים חלוקים
זה מזה ואינם מין אחד ואע"ג דרבו
זהדי הדדי וכיוצא בזה יש ציבנות
צפרק חרש (דף קיג:) וצהוקין (גיטין
נה.) אמר רבא מעדותו של רבי
יוחנן בן גודגא שהעיד על חרשת
שהשיאה אביה שיצאת בגט אמר
לעדים ראו גט זה שאני נתן לאשתי
וחזר ואמר לה כנסי שטר חוב זה
מגורשת מי לא א"ר יוחנן בן גודגא
לא צעינן דעת ה"ג כו' פשיטא מהו
דמימא כיון דאמר כנסי שטר חוב
זה בטולי בטליה קמ"ל אע"ג דלא
ידע רבא ממילתיה דרבי יוחנן בן
גודגא דלא בטליה צמה שאמר
כנסי שטר חוב זה אלא מסבירא
דנפשיה אפ"ה קאמר מעדותו מעמי
ליה וכיוצא בזה יש הרבה בגמרא:
המרביע שני מינים. ר"י צ"ר
יהודה היה מגיה

לאמר כהן טוב. גבי כיבוד אב ואם דכתיב צה"ל למען ייטב לך:
ופסה זו. טי"ת שכתובה ראשון בתורה נאמרה לטובה: **הספד.**
תיבה זו לצדה הראויה: **כאן שנה.** צמשה זו דקמני כלאים נוהג
צעופות למדנו דכל עופות כלאים זה זה מין צשאינו מינו:
טווס. פווא"ן צלע"ז: **פסיוני.** מין
שליו שקורין פירד"ן: **קועיה.**
חרטומו צ"ק צלע"ז: **טיעא.**
ערבי: **אליס קועיה.** לווארו עב:
קטין. דק: **נילוו מצמוך.** ציני
הזכות ניכרין בצווח הצב מצמוך:
צשיחלא. צטעינה אחת. אוון צב אינו
טוען צינה שניה עד שמלך את
הראשונה: **הנהיג צעיוא ושיבוטא.**
קשר קרון לעו ודג זה קף על המים
וזה מושך עמו על שפת היס:
כלאים צמוצה לארץ לא נהגה למנוה
המלויה בארץ היא וכל מוצמ קרקע
אין נוהג אלא בארץ מן המורה:
אידי ואידי מקום חיובה. אם היה
מנהיג פסיה ציס צשני דגים של
שני מינים חייב דהא דרשינן למינהו
למיניהו^(א) מייבשה:

הדרן עלך שור שנגח את הפרה

עד ויורא אלהים את האור לא כתיב טי"ת^(א) וא"ר יהושע בן לוי הרואה
הספד בחלומו חסו עליו מן השמים ופדאוהו הני מילי בכתבא: וכן
חיה ועוף כיוצא בהן וכו': אמר ר"ל^(ב) כאן שנה רבי^(ג) תרנגול טווס ופסיוני
כלאים זה זהו פשיטא אמר רב חביבא משום דרבו בהדי הדדי מהו דתימא
מין חד הוא קמ"ל:^(ד) אמר שמואל^(ה) אוון אווון הבר כלאים זה זהו מתקיף לה
רבא בר רב חנן מאי טעמא אילימא משום דהאי אריך קועיה והאי
זוטר קועיה אלא מעתה גמלא פרסא וגמלא טייעא דהאי אליס קועיה
והאי קטין קועיה הכי נמי דהו כלאים זה זהו אלא אמר אביי^(ז) זה ביציו
מבחוץ וזה ביציו מבפנים רב פפא אמר הא טעונה חדא ביעתא בשיחלא
והא טעונה כמה ביעתא בשיחלא א"ר ירמיה אמר ריש לקיש^(ח) המרביע
שני מינים שבים לוקה מאי טעמא אמר רב אדא בר אהבה משמיה
דעולא אתיא למינהו למינהו מיבשה בעי רחבה^(ט) המנהיג בעיזא ושיבוטא
מהו מי אמרינן כיון דעיזא לא נחית בים ושיבוטא לא סליק ליבשה
לא כלום עביד או דלמא השתא מיהת קא מנהיג מתקיף לה רבינא
אלא מעתה חיבר חטה ושעורה בידו וזרע חטה בארץ ושעורה בחוצה
לארץ הכי נמי דמחייב אמרי הכי השתא התם ארץ מקום חיובה חוצה
לארץ לא מקום חיובה^(י) הכא אידי ואידי חיובה הוא:

הגהות הב"ה
(א) תוס' ד"ה אחי וכו'
דבמחמר כתיב קלה:
גליון הש"ס
גמ' אם לאו שאני יודע
כו'. ע"י צ"ב קיג ע"א
מורה' תרומות: שם
המנהיג בעיזא ושיבוטא
ע"י פ"ז דף קט ע"א מוס'
ד"ה וסימנין:
לעיו רש"י
פורא"ן [פאר"ן] טווס.
פירד"ן [פירד"ן].
קורא (עוף). ב"ק. חרשום.
מוסף רש"י
אורח ואורח הבר. אור
של יסוד ואור של צב,
כלאים להביע (בכורות
ח.). המנהיג בעיזא
ושיבוטא. קשר קרון לג
שנים ולעו ציבשה על
שפת היס ושינה מהמינים
אומת. מהו. לוקה משום
מנהיג בכלאים או לא,
מורש צבור וצמחור לאו
דוקא. דל מרי מיני נמי
אקמי (סנהדרין נס.).
הדרן עלך שור שנגח
את הפרה

שנאמר צו למינהו דהיינו אפילו קמס דגים כלאים נוהג צה"ס: **אתיא** למינהו מיבשה. ומשבת לא מלי למילף דמנהיג דכול דהמתך
לית לן לרבויה אלא כל מיני דיבשה שאדם רגיל לחמר אחריהם^(א) דצמחור כתיב קרא דצמחור גבי שבת: **למינהו** מיבשה. וא"ת
ומה נריך ללמוד מיבשה תיפוק ליה מדכתיב צבופיה למינהו דכלאו טריפות (חולין דף ט. וסס.) משמע דלי הוה כתיב למינהו צלווי של
דשאים אסור להרכיב שני דשאים זה זהו וי"ל דלמינהו לחודיה לא הוה משמע שנכתב איסור כלאים אי לאו חוקותי תשמרו דדריש
שמואל חוקות שחקמי לך כבר ומפרש ר"ת שחקק צמעה צראשית שכתוב צו למינהו והיינו למינהו דיבשה דצמחה ואילן דלייבי ציה
קרא דחוקותי אכל מלמינהו דים לחודיה ליכא למילף מיניה דגים וא"ת דסוגיא דגמרא דלא כרצנן דצפ' ד' מיתות (סנהדרין דף ט. וסס.)
דלא מיחייבי צני נח לא כללאים ולא דהרצעה אלמלא לא דרשינן למינהו וי"ל נהי דלא דרשינן למינהו לגבי צני נח דלא אשכחן דמזהר
צו רחמנא לגבי ישראל דהוהו גבי כלאים דרשינן ליה ונ"מ לגבי דגים א"כ להרצבת אילן דקרא דשדך לא מיירי אלא צורעים והשתא
דכתיב למינהו צאילן דרשינן מיניה מה דהמתך דהרצעה אף שדך דהרצבת אילן וציה פליגי ר"א ורצנן דר"א יליף מחוקותי שחקקמי
לך כבר שהוהו צני נח על הכלאים כלומר מלמינהו ורצנן לא ילפי מיניה אלא שגרמזו מלמינהו דמעשה צראשית ומ"מ לא נאסרו
לצני נח ואחי שפיר דאחיה אפילו כרצנן מילתיה דשמואל וא"ת ל"ל למילף כלאים דהרצעה דהמתך דהמתך משבת לרצויה עופות תיפוק
ליה מלמינהו כי היכי דילפינן דגים וי"ל דלי לאו ג"ש לא הוי מפקי קרא דצמחור ממשמעוהא אכל השתא דחתי ג"ש ומפקא לקרא
ממשמעוהא מרצוין אפילו דגים למינהו למינהו מיבשה: **המנהיג בעיזא ושיבוטא.** וא"ת דמשמע דפשיטא ליה דצשני מינים צשים חייב
והא למינהו גבי הרצעה והרצבה כתיב ולא גבי זריעה והנהגה דלמוכח צפ' ד' מיתות (סס) דלא מיתסרי צני נח בצרשיה חרשיה
ולא אוקמינן חוקות שחקקמי לך כבר כלומר צלמינהו דמעשה צראשית אלא דומיא דצמחור דהמתך לא תרציע מה דהמתך דהרצעה אף
שדך דהרצבה וי"ל דסבירא דמוקמינן למינהו צין צישראל צין לצני נח לכל אחד כמו שמינוו איסורו צמקום אחר לצני נח דהרצעה
ולישאל אף דהנהגה וע"ל כי היכי דילפינן כולהו משבת ה"ג ילפינן שבת דהמתך דהמתך מהרצעה לאסור דגים צצבת צמלכמה והכר
ילפינן כלללים דהנהגה משבת: **אלא מעתה חיבר חטה ושעורה וזרע חטה בארץ ושעורה בחוצה לארץ.** כגון צערוגה אחת צסמוך
צפחות מג' טפחים דלריך להרמיק צין זרע לזרע דלמוכח צמס' שבת פרק א"ר עקיבא (דף פה.) והא דצעי ר' יאשיה חטה ושעורה
וחרץ צמפולת יד להתחייב צכלאי הכרס קאמר אכל צכלאי זרעים חייב צצטה ושעורה לחודה והך סוגיא נקט כרצנן דלא צעו אלא
צ' מינין אכל ר"י פליג ומתריך שלשה זרעים או מצ' מינין או מג' מינין דתנן (כלאים פ"א מ"ט) הוורע חטה ושעורה כאחד חייב
ר"י אומר שני חטין ושעורה אחת או שני שעורים וחטה אחת או חטה ושעורה וכוסמת וצלבד שיהיו שלשה:

הדרן עלך שור שנגח את הפרה

הדרן עלך שור שנגח את הפרה

א א מיי פ"ד מהלכת
מק ממון ה"ל א סג
עשין סו סה טושיע ח"מ
סי של ספי"ק ב:
ב ב מיי סט טושיע סט
ספי"ק א:
ג ג מיי סט טושיע סט
ספי"ק ב:
ד ד מיי סט טושיע סט
ספי"ק ג:
ה ה מיי סט הלכה ה
טושיע סט ספי"ק ה:
ו ו מיי סט הלכה ו
טושיע סט ספי"ק ו:
ז ז מיי סט הלכה ז
טושיע סט ספי"ק ז:
ח ח ט מיי סט פ"ג
הלכה ז' סג סט
טושיע ח"מ סי' שד' ספי"ק
א:
י י מיי פ"ד סט הלכה
יג טושיע סט ספי"ק ד:
יב כ מיי סט הלכה יב
טושיע סט ספי"ק יב:
יג ט מיי סט פ"ו הלכה
סג טושיע סט ספי"ק יג:
יד נ ט מיי פ"ד מהל'
מק ממון ה"ל ג ועשין
בהשגות וצ"מ סג סט
טושיע סט ספי"ק ד:

הכונם צאן לדיר. זה היה ראוי לשנות לעיל צהדי מילי דשור
ללא היה לו להפסיק במילי דבור אלא אגב דתנא נפל

לבור והצאש מימיו תנא בתריה מילי דבור א"ג מילי דבור ראוי
לשנות תחילה קודם שיגדה דיני שמירה וגם דיני אש היה ראוי לשנות

תחילה אלא אגב דתנן כסוה כראוי
צבור דהו"כ להזכיר דין פותח וכו' וכו'
צבו דבר הכתוב תנא נמי הך דנעל

בפניה כראוי: **נפרצה** בלי"ה.
אע"פ דתנא נעל נפרציה כראוי פטור

אזטרין למתני נפרצה צלילה פטור
כדדייק בפ"ק (דף י"ד). הא ציוס

חייב דקלא אית ליה למילתא ומסתמא
ידע שנפרצה אי נמי צלילה אפילו

נודע לו שנפרצה ויאתה הצהמה אין
לו לטרוח יותר מדאי לחזר אחריה

באפילה: **או** צפרציה א"תמים.
ואזטרין לאשמעינן דאפילו להסטים

פטורים כשלא הולאוהו:
מאן תנא מועד בשמירה פחותה

סגי י"ה. לא צבי למימר
דמתני' בין צמס בין צמועד וכד"ל

בן יעקב צפרק ד' וה' (לעיל דף מה):
דמשמע ליה דמתני' צמועד לחודיה

אזרי מנתקט לאן דאין רגילות להיות
בהן קרן אלא שן ורגל שאין רגילות

שיתכוונו להזיק דהכי דייק צסמון
וס"ל לגמרא השתא דמועד דשן ורגל

כמועד דקרן ולהכי קאמר ר"י היא
דלר"מ כי היכי דצבי שמירה מעולה

צמועד דקרן ה"ג צבי צסן ורגל
אע"ג דצברן קראי כתיב נלמוד סמוס

מן המפורש ועוד דכולהו נוקין כתיב
צמר קרן וקיימא אההוא דין שמירה

המפורש צה: **רבי** יהודה היא.
קלת תימא דר"י דריש לעיל (דף מה):

ולא ישמרונו לזה ולא לאחר:
התורה מיעטה בשמירתה.

ואע"ג דלעיל צפ"ב
(דף כה): הוה צבי למילף דשן ורגל

חייב צרשות הרצים מק"ו מקרן וכן
צבי למילף למפטור קרן צרה"ר משן

ורגל צק"ו אי לאו קראי ולא פרכינן
שכן מיעטה צשמירתם משוס דאין

שיין להקשות צשמירה אשתלומין אי
נמי כר"א בן יעקב דאמר אחד מס

אחד מועד סגי ליה צשמירה פחותה:
הא כסוה פטור. וא"ת ודלמא

צכסוי מעולה הרבה קאמר
וכ"ת למה לי קרא דסד"א עד דטא"ס

ליה כדאמר לעיל (דף ג.) ו"ל דפשיטא
ליה דכסוי מעולה כטא"ס ליה חשיב אי

נמי השוה הכתוב הכורה לפותח ופוחם
שמאלו מוכסה צכסוי כעין שמירה

לכסותו צכסוי מעולה יותר מן
הראשון ולא אמר הכתוב לא יכסנו

אלא צכסוי הראשון ואפותח ואכורה
קאי צשוה וצקונטרס משמע דכל

כסוי עד דטא"ס ליה חשיב כשמירה
פחותה: **עד** דעביד כעין וביעד.

אף על גב דצריש מכילתין (דף ג.)
דרשינן מנייה אולא ממילא מ"מ

מדלא כתיב וצערה ש"מ (ה) אדא"ס נמי קאי:
צפריאת גדר צעלמא דאין זה אלא גרמא צעלמא וי"ס

צכמוצ צהן צהדיא אכותל וא"ת נהי דחייב אכותל נימא דפטור מדיני אדם קאי
אצנהמה וי"ל דלא שיין למתני פטור מדיני אדם אס היה שוס חיוז או צצהמה או צכותל אצל כשממך צכותל רעוע אע"ג דאין דומה

שיתחייב צדיני שמים על הכותל שהוא רעוע כל כך שיפול צרוח מצויה או אפילו צרוח שאינה מצויה מ"מ שיין למתני חייב צדיני שמים כיוון שיש דבר שהוא חייב צו כגון הצהמה והשתא א"ש דנקט צפני צהמת צחירו ולא נקט הפורץ גדר של צחירו דאכותל לא מייחייב כדפרישית והא דקאמר לקמן מהו דתימא דכיון דלמסתר קאי מאז קעביד משמע דחייב צדיני שמים קאי נמי אכותל י"ל דה"ק כיון דלמסתר קאי שהצלים מצווין לסותרו שלא יפול על צני אדם ס"ד דכל הקודם צמזוה זכה ואין לזה להניח מלסתור צשציל צהמת צחירו וצדיני שמים נמי לא לחייב קמ"ל אי נמי כלומר למסתר ולמיפל קאי: ונשי' מוס' סנהדרין עו. ד"ה צנזקין אילימא

הכונם. פטור. דהא נטרה ומאי הו ליה למעצד: **הנייה צמה**.
מצערא לה שמשא ולא סגי ליה צנעילה כראוי דמוקמינן

צגמרא דהיינו דלת שיכולה לעמוד צרוח מצויה: **נכנס הרועה צחסינו**.
להתחייב צנזקין: **נפלה לגינה**. צאונס מגג צעלה הסמוך לגינת

צחירו או שהיתה רה"ר גבוה מן
הגינה ונפלה: **מה צנהניט**. לפי

הנחתה ולא לפי הזיקה: **שמין צים**
סאה צאופס שדה. אין שמין אט

הערוגה לצדה מפני שמפסיד מזיק
ששמין אותה צכל שזייה וצחמנא

אמר וצער צדה אחר' ודרשינן צגמ' [נמ]:
מלמד ששמין אותה על גב שדה אחרת

אלא שמין צים סאה צאומה שדה
כמה היתה יפה קודם שנאכלה ממנה

הערוגה הואת וכמה היא יפה עכשיו
והשתא לא משלס כולוה דמיה דמי

שזוקח צים סאה כשהיא צתצחומה
אינו מולול צה צשציל הספק ערוגה

אחת כי אס דבר מועט: **ר"ש אומר**
אלנה פירות גמורין. שכבר צישלו

כל צרכן: **משלמס**. כל הזיק. והיכא
שיימין אגב שדה היכא דעדיין לא

נגמרו: **גמ' מאן סנא מועד צשמירה**
פחוסי סגי ליה. מני מתני' דאמר

לאן שהזיקה צסן ורגל הוה דהיינו
מועד צתחילתו סגי לה צנעילה כראוי

דהיינו שמירה פחותה כדאוקימנא
שיכולה לעמוד צרוח מצויה ולי אטי

רוח שאין מצויה לא קאי: **קשרו**
צעליו. לשור: **ונעל צפניו כראוי**

גרסי': **סס חייב**. דלא סגי ליה
צפחותה וטעמא דר' יהודה צצרק

שור שנגח ד' וה' (לעיל דף מה):
ר"א. פליג אחריויהו דאילו ר"מ מיהו

צשמירה מעולה סגי ליה ור"א סבר
לית ליה נטירותא למועד: **הא צכסו**.

אפי' פורתא ולא צבי עד דטא"ס ליה
צעפרא: **כעין מצעיר**. לצשיעה:

כעין וצער. כעין שיאכילנה לצהמת
צדיס כלומר צפשיעה: **מסני' נמי**

דיקא. דטעמא משוס דהתורה
מיעטה אצל צקרן מועדת לאו כר"י

ס"ל: **מדקסני לאן**. דאין הזיקה
אלא צסן ורגל: **עסקינן ואסוי**.

כולוהו פירקי עד השתא: **פטור**
מדיני אדם. קסבר גרמא צנזקין

פטור: **הפורץ גדר**. וינחתה הצהמה
וצכסה: **הכופף קמסו**. לצד ההליקה

כדי שתצער צה הא"ש: **אי ככולל**
צריא צדיני אדם נמי ניחייב.

מיהא אכותל דהא צדיס עבד
[א] ואצנהמה ליכא למימר דמייחב

דהא מן פרוצה לסטים פטור:
צכותל

הוא ש"מ: **תניא** א"אמר ר' יהושע ארבעה דברים העושה אותן פטור
מדיני אדם וחייב בדיני שמים ואלו הן הפורץ גדר בפני בהמת חבירו

והכופף קמתו של חבירו בפני הדליקה והשוכר עדי שקר להעיד
והיודע עדות לחבירו ואינו מעיד לו: **אמר** מר יהפורץ גדר בפני

בהמת חבירו ה"ד אילימא בכותל בריא בדיני אדם נמי ניחייב **אלא**
בכותל

מדלא כתיב וצערה ש"מ (ה) אדא"ס נמי קאי:
צפריאת גדר צעלמא דאין זה אלא גרמא צעלמא וי"ס צכמוצ צהן צהדיא אכותל וא"ת נהי דחייב אכותל נימא דפטור מדיני אדם קאי

אצנהמה וי"ל דלא שיין למתני פטור מדיני אדם אס היה שוס חיוז או צצהמה או צכותל אצל כשממך צכותל רעוע אע"ג דאין דומה

שיתחייב צדיני שמים על הכותל שהוא רעוע כל כך שיפול צרוח מצויה או אפילו צרוח שאינה מצויה מ"מ שיין למתני חייב צדיני שמים כיוון שיש דבר שהוא חייב צו כגון הצהמה והשתא א"ש דנקט צפני צהמת צחירו ולא נקט הפורץ גדר של צחירו דאכותל לא מייחייב כדפרישית והא דקאמר לקמן מהו דתימא דכיון דלמסתר קאי מאז קעביד משמע דחייב צדיני שמים קאי נמי אכותל י"ל דה"ק כיון דלמסתר קאי שהצלים מצווין לסותרו שלא יפול על צני אדם ס"ד דכל הקודם צמזוה זכה ואין לזה להניח מלסתור צשציל צהמת צחירו וצדיני שמים נמי לא לחייב קמ"ל אי נמי כלומר למסתר ולמיפל קאי: ונשי' מוס' סנהדרין עו. ד"ה צנזקין אילימא

[א] ונשי' מוס' לקמן ט: ד"ה
נפלה, [ב] ונשי' לקמן ט:
מוס' ד"ה שמין מוס' צ"מ
נשי' ד"ה שמין, [ג] לעיל
מה: לקמן ט: ונשי' מוס'
צבת נב. ד"ה קשרה,
[ד] לעיל ב; [ה] [מוספתא
שבוט פ"ג ע"ש,
[ו] שמות כב,

תורה אור השלם

1. או נודע כי שור צנח
הוא מתמוד שלשם ולא
ישמרונו בעליו שלם
ישלם שור תחת השור
ודמות זיקה לו:
שמות כלו
2. וכן יפתח איש בור או
פי יקרה איש בר ולא
יכסנו ויגל שקמה שור או
שמות כלו
3. כי יצא איש ומצאה
קצים ויגאל קזיש או
הקמה או השדה שלם
ישלם המבער את
הבערה: שמות כב ה
4. פי יבער איש שדה או
כרם ושלח את בעירו
ובער בשדה אחר מיטב
שדהו ומיטב פרמו
ישלם: שמות כב ד
5. אשריכם ודעי על כל
מים משלחי רגל השור
ודמות: ישעיהו לב כ
6. לכן הניי מביא דעה
אל בית דרבנן והברתי
לירבעם משחין בקיר
עצור ועובד בישראל
ובצרתו אחר בית
ירבעם באשר יבער
הקלל עד המנו:
מלכים א יד י

הגהות הב"ח

[א] תוס' ד"ה עד וכו'
ש"מ דאדם נמי:

הגהות הגר"א

[א] רש"י ד"ה אי צכותל
כי ואצנהמה ט"ו. י"ב וכן
פי' מוספתא לאן ונפנה דרין
אצל כמנו שס ד"ל דגס
אצנהמה חייב ולי' למתני
דמייני צנזקיה וכ"ד
הרמ"ה. והרמב"ם כי דאף
צנזקה מייחב לאן משוס
דמתכין ונשי' צהג"ה סי'
שלו סקי' וסי' ק"י:

רבינו הגנאל

פרק ששי: הכונם
הכונם צאן לדיר. הפורץ
גדר לפני בהמת חבירו כו'.
בדיני אדם נמי [הא]
חייב. והאיכא הנותן סס
המות בפני בהמת חבירו
פטור מדיני אדם וחייב
בדיני שמים. ויש ספרים
דמייחי ליה הכא בהנך
דקאמר ותו ליכא, וכך היא
בפ"ד ד"ל.